

MIENE

MIJMERING

Ik kan het haar niet meer vragen want ze is niet meer. Toen ik de liederen van Schubert hoorde, begreep ik hoezeer ik haar miste. Ze wist er alles van, van de liederen, van de romantiek, van de Duitse dichters en de Franse, van wat muziek en dichtkunst met elkaar verbindt. Met hoeveel mensen kun je onversneden schoonheid delen, kun je het hebben over details waar vrijwel niemand meer van weet, wil je kilometers maken voor wat je op de vierkante millimeter vindt?

Ze gaf cultuurgeschiedenis en opende week na week werelden waar ik geen weet van had. Geen drukbevolkte werelden, eerder eenzaam, werelden waar Über alle Gipfeln ist Ruh en Sehnsucht de maat waren, waarin je binnengeleid moest worden om ze te begrijpen. Die je diep in jezelf voelde, maar waar je geen Wegweiser voor vond en waar je zo vaak mogelijk wilde zijn.

Tegen haar hond Daike sprak ze over al dat moois, 's avonds bij het laatste koekje, 's morgens bij de eerste brokken. Daike luisterde en begreep, zei niet veel terug maar vlijde zich vol vertrouwen aan haar voeten, zoals wij, haar studenten, dat ééns deden.

Een jaar na Daike is ze overleden. Ze teerde langzaam weg. Met het vertrek van haar laatste student was ze haar afzetgebied kwijt. Het ergste dat een grote geest kan overkomen.

Marjolijn Sengers, 25 augustus 2013